

Zgodba Lein prvi vzpon na Triglav je iz knjige **Pravljčarija pod Triglavom** Kristine Menih (Planinska založba PZS, 2018).

Lein prvi vzpon na Triglav

Lea je kar poskakovala od čistega veselja. Prav danes je dopolnila šest let in to točno en dan pred prvim šolskim dnevom.

»Očka, zakaj imam rojstni dan samo en dan pred začetkom šole?« je zanimalo Leo. »Zato, ker si se rodila enaintridesetega avgusta, meseca, ki se imenuje po rimskem cesarju Avgustu,« ji je pragmatično razložil očka.

Lein očka je bil velik učenjak in za veleume se ve, da svoje znanje neznansko radi širijo med čisto navadnimi ljudmi, ob tem pa za povrh pogosto uporabljajo tako učene izraze, da jih marsikdo sploh ne razume. A pustimo to ob strani. Lein očka ni bil zgolj učen mož. O, ne! Njen oči je bil tudi velik ljubitelj potovanj in gorskih vrhov. Ko Lee še ni bilo na Zemlji, je pogosto kolovratil po svetu in hribolazil. Tudi njena mamica je bila navdušena planinka, zato res ni bilo naključje, da sta se spoznala prav v gorah.

Tistega dne je očka s prijatelji dosegel vrh Triglava s Kredarice, mamica pa je s prijateljicami prisopihala z Doliča. Prav pred Aljaževim stolpom sta se prvič srečala. Ampak neverjetno: v tistem trenutku se je dotlej jasno nebo povsem pooblačilo in iz težkih oblakov se je ulilo kot za stavbo. Leina mamica je z grozo v očeh opazovala okoliške vrhove, kako jih v svoj objem jemala megla, zatem pa je zagledala tudi zalega mladeniča.

Neznanec se ji je hudomušno nasmehnil in jo dregnil: »Pa te menda ja ni strah?« »Ne, prav nič me ni strah, le bojim se,« se je hudomušno odrezala mamica. V tistem sta vsak pri sebi začutila svetlo zvezdico, ki se je utrnila v njunih srcih, da sta vzdrteli v dotlej neznanem, pravljčno čarobnem občutju ...

»To je bilo znamenje! Zgodila se nama je ljubezen na prvi pogled,« sta očka in mamica navadno hkrati vzkliknila, ko je beseda nanese na njuno prvo srečanje. Ob tem sta se vedno objela in se nežno poljubila.

Leini lički sta takrat nehote tako zardeli od sramu, da sta se zdeli kot dva rdeča paradižnika. Mamica je Leo brž prižela k sebi in ji zašepetala: »Veš, srčica moja, ljubezen je nekaj najlepšega, kar se lahko primeri človeku.«

Očka je Lei že zdavnaj obljubil, da se bodo povzpeli na Triglav, ko bo dopolnila šest let. In ker je obljubo vedno treba izpolniti in ker je bil Lein očka zmeraj mož beseda, ji je tistega dne dejal: »Ljuba moja Lea, danes si stara šest let, jutri greš prvič v šolo, pojutrišnjem pa se skupaj z mamico odpravimo na Triglav!« Lea je bila presrečna. Danes je njen rojstni dan, jutri gre prvič v šolo, pojutrišnjem pa na Triglav! Saj je skoraj neresnično, da se ji bodo v treh dneh izpolnile kar tri srčne želje, se je radostila. Za povrh so jo prijateljice presenetile s kupom imenitnih darilc, starša pa s sočno torto, umetelno okrašeno s srčki, sončki in šestimi prižganimi svečkami. Lea je pogumno pihnila vanje in upihnila vseh šest hkrati.

»Bravo, Lea,« so bile navdušene njene prijateljice.

Ob morju, na drugem koncu dežele, je pitbulka Dixie na preprogi sredi kuhinje ležerno molela vse štiri tace od sebe in sanjala. Dočakala je šesti rojstni dan in gospodična je k sebi povabila svoje prijateljice. Na mizi je stala velikanska torta s šestimi svečkami, na torti pa je pisalo: »Vse najboljše, draga Dixie!« Okoli mize so klepetale prijateljice in čakale na slavljenko, da bo upihnila svečke. Dixie je sicer do zadnjega upala, da bo namesto torte deležna velike kosti, ki je bila njenim ostrim zobem veliko ljubša kot sladkobna slaščica. Zdaj pa je pred njo stala torta in počutila se je zelo nelagodno, saj se je bala, da ne bo znala upihniti svečk. »Dixie, zbudi se, greva na sprehod,« jo je zbudila gospodična, ki se je vrnila iz službe. »Pa sem se spet zadnji hip izmazala iz zadrege,« je bila zadovoljna pitbulka. Brž je vstala in z gospodično odkorakala skozi vrata morskemu sprehodu naproti ...

Deklica Lea je na Triglavu globoko v svojem mladem srcu začutila ljubezen do gorskega sveta, za katero je vedela, da jo bo spremljala vse življenje ... (ilustracija: Jernej Kovač Myint)

V četrtek zvečer ura v Leini sobi ni prav nič čakala, ampak je strumno tiktakala. Odštevala je sekunde, minute in ure. Ko je veliki kazalec dosegel dvanajstico, mali pa osmico, je polna pričakovanja legla v posteljo. Kajti jutri bo vendar prvi september in z njim težko pričakovani prvi šolski dan!

Nekaj bodočih sošolk in sošolcev je Lea že dobro poznala, saj so skupaj hodili v vrtec. Ampak vrtec je vrtec, šola pa šola, zato je malo Leo kar malce skrbelo, kako bo minil prvi dan v čisto pravi šoli.

Naslednje dopoldne je res prebila v razredu, kjer ji je bilo čisto všeč, zato je sklenila, da bo šolo z veseljem obiskovala prav vsak šolski dan.

Poleg šole pa jo je v petek veselila tudi misel na soboto, ko se bo skupaj s starši odpravila Triglavu naproti. O slovenskem najvišjem gorskem očaku, ki naj bi svoje ime dobil po slovanskem bogu s tremi glavami, je Lea pogosto poslušala pripovedovati starše, saj sta se tako očka kot mamica in tudi oba skupaj večkrat povzpela nanj. Lea si je strašansko rada ogledovala fotografije, ki sta jih posnela in jih spravila v album. V računalniku pa je bilo shranjenih še veliko več posnetkov planinskih pohodov in tudi potovanj. Leina mamica in očka sta namreč zelo rada planinarila in tudi potovala po domačih in tujih tleh.

V soboto zarana, ko se noč še ni povsem poslovila in je še vladala trda tema, so se vsi trije brž spravili pokonci. Pojedli so zajtrk in se zbasali v avto. V prtljažniku so se gnetli trije nahrbtniki: največji za očka, srednji za mamico in najmanjši za Leo. Očka je že nekaj dni pred odhodom napovedal: »Vsak od nas bo nosil svoj nahrbtnik, tudi ti, Lea. V planinah mora vsak poskrbeti zase!«

Danilo se je, ko so se pripeljali v dolino Zadnjice in kmalu za odcepom parkirali avto. Vsak si je optal svoj nahrbtnik in krenili so navzgor. Makadamska pot jih je vodila mimo Kopiščarja in po Metojevem klancu, tik ob zaklenjeni hišici gospodične, ki je takrat imela delo na morju, oni pa so pešачili naprej vse do Utra, kot tistemu mestu pravijo domačini. Na ovinku je očka Lei pokazal zaraščeno stezo v gozd. Komaj dvajset let poprej se je tamkaj očem jasno kazala steza na planino Zajavor, zdaj pa je bilo vse naokoli zaraščeno in neprepoznavno.

»Ko sem bil približno v tvojih letih, me je oče nekoč vzel s seboj tja gor. Nikoli ne bom pozabil vonjav dehtečega cvetja, še posebno po čokoladi dišečih murk,« je pripovedoval očka med hojo proti betonskemu mostu, ki so ga postavili italijanski vojaki med prvo in drugo svetovno vojno. Od tam naprej se je cesta zožila v pot in Lea je v svojih pljučih ta dan prvič začutila svežino pravega gorskega zraka, ki ga je veter prinašal naravnost izpod sedla, imenovanega Luknja.

»Vidiš, na tej strani je Primorska, na drugi pa Gorenjska,« je Lei namignila mamica. Lea je med hojo popolnoma onemela občudovala okolico - predvsem rožnate odeje gorskega sleča po melišču - in se čudila neznanski tišini.

Kot kača se je vila pot malo po meliščih, pa spet skozi gozd in rušje navkreber. Vzpenjanju kar ni bilo videti konca. Tako so stopali debele štiri ure, potem pa vendarle dosegli planjavo in planinsko kočo sredi nje. Prišli so na Dolič.

»Zdaj pa je čas za malico,« je napovedal očka in nikomur ni bilo treba dvakrat reči, saj so bili že pošteno lačni. Brž so sneli nahrbtnike in pomalicali. Popili so topel planinski čaj, potem pa je očka Lei poveznil čelado na glavo. Tudi mama in očka sta si jo pripela. Pomahali so oskrbnici Eriki in se odpravili naprej.

Lea je občudovala skalnat svet pred seboj. Le tu in tam je iz skalovja poganjala najbolj odporna rastlinica in se trudila preživeti gorskim viharjem in ujmam navkljub. Med nizko travo in mahom so se v vetru pozibavale še zadnje Zoisove zvončnice, lučaj stran pa tudi žametne sivo srebrne planike.

Kra, kra, kra, so nenadoma zaslišali krakanje črnih krokarjev, ki so prav grozeče krožili nad njimi. »Lačni so, pa so glasni,« je ugotavljala mamica.

Čisto zožena pot je postajala prav vrtoglava in očka je Leo za vsak primer navezal na vrv. Ko so se znašli pod Triglavsko steno, so vsi trije pogumno zaplezali vanjo. Še sreča, da je tu in tam iz nje molel kak klin, na katerega so lahko stopili in se ga oprijeli, mestoma pa jim je bila v veliko oporo tudi jeklenica.

Po debeli uri plezanja so dosegli vrh. Triglavski vrh! Stali so kar 2864 metrov nad morjem in vse naokoli so se bohotile gorske verige. Veličastno. Leo je najprej navdušil Aljažev stolp, ki si ga je končno lahko ogledala v živo. Ampak, v njem ni bilo čisto nič zanimivega, zato se je raje vrnila na plan. O, kako nepopisno čudovit občutek svobode jo je prevzel ob pogledu na širno, modro nebo! In tudi razgledi so bili v tistem jasnem zgodnjem popoldnevu prekrasni: očka in mamica sta ji pokazala mogočne gore - Kanjavec, Škrlatico, Prisojnik, Razor, Rjavino, Pihavec in Ozebnik, Jalovec in celo Martuljško skupino. Starša sta glasno ugibala, katere evropske vršace še vidita. Morebiti celo avstrijski Grossglockner? Dol. V daljavi na jugu pa je imenitno panoramo zaokrožalo svetlikajoče se morje.

Dolgo so vsi trije občudovali svet pod in pred seboj. Tam gori, na najvišji slovenski gori, kjer jo je božal hladen gorski zrak, je Lea prvič začutila, da spada tja. V tistem trenutku je preprosto vedela, da bo odslej pogosto hrepenela po brezpotjih, gorskih vrhovih in planinskih dogodivščinah. Deklica je namreč globoko v svojem mladem srcu začutila ljubezen do gorskega sveta, za katero je vedela, da jo bo spremljala vse življenje ...